

بسم الله الرحمن الرحيم

Haber-Yorum

Hilafet Mi Yoksa Sömürgecilik Mi: Afganistan ve Pakistan'da Ümmet İçin Belirleyici Bir Tercih!

Haber:

Afganistan ile Pakistan arasında devam eden krizi sona erdirmek amacıyla, Katar'da imzalanan ateşkes anlaşmasının ardından İstanbul'da bir toplantı düzenlendi. Toplantıda her iki taraf da ateşkesin devam edeceğini teyit etti ve ateşkesin uygulanmasına ilişkin pratik yolları görüşmek üzere 6 Kasım'da üst düzey bir toplantı düzenlenmesine karar verdiler. Bu toplantıda, anlaşmanın uygulanmasını izlemek ve gerçekleştirmek, barışın korunmasını sağlamak ve anlaşmayı ihlal eden tarafın cezalandırılmasını sağlamak için özel bir mekanizma oluşturulmasına karar verildi.

Yorum:

Bu çabalar, ancak Afganistan ve Pakistan'daki Müslümanlar fikri, siyasi ve hatta askeri cephede bir araya gelip davalarını, sömürgecilere veya Katar ve Türkiye gibi onların müttefiklerine değil, bilakis İslam'a ve onun hükümlerine teslim ettiklerinde kalıcı bir barışa yol açacaktır. Sömürge güçlerinin dikteleri, komploları ve çıkarları altında düzenlenen toplantılar, en iyi ihtimalle ateşkeslerin geçici olarak tekrarlanmasından başka bir şey değildir; nihayetinde bu toplantılar, toprak, kaynaklar ve ekonomik yollar üzerindeki sömürgeci rekabetinin devam etmesi için bir kılıf olup bölgedeki İslam ümmetinin uyanışını ve birliğini engelleme yönelik bir girişimdir.

Bu meselenin önemi, Güney Asya'nın küresel sömürgeci güçlerin çıkarları için bir çatışma sahası haline gelmiş olmasıyla daha da belirgin bir hale gelmiştir. Afganistan, bol maden kaynakları ve hayati jeopolitik konumu ile rol oynarken, Pakistan ise, stratejik koridorları ve limanları ile bölgenin jeoekonomik denklemlerinde önemli bir rol oynamaktadır. Güçlerinin Afganistan'dan çekmesiyle, Taliban'a geniş çaplı bir şekilde silah teslim etmesi ve Çin ve Rusya'yı izlemek için jeopolitik ve jeostratejik bir konuma sahip olan Bagram Hava Üssü'nü terk etmesiyle Amerika, Taliban hükümetine baskı uygulayarak ona kendi şartlarını zorla kabul ettirmeye çalışmaktadır. Öte yandan Çin, özellikle Çin-Pakistan Ekonomik Koridoru çerçevesinde, büyük ölçekli yatırımlar yoluyla, bölgeyi ekonomisine bağlayacak ve küresel pazarlara erişim sağlayacak bir altyapı ağı kurmaya çalışmaktadır.

Bu nüfuz karşısında Amerika, bir yandan bölgedeki ekonomik ve güvenlik hakimiyetini sürdürmek için dengeli girişimlerde bulunurken, diğer yandan da Afganistan hükümetini, Çin ve Rusya'nın nüfuz alanından uzak tutmaya ve İslam ümmeti içinde etkili bir güç haline gelmesini engellemeye çalışmaktadır. Amerika'ya tabi olan Hindistan'ın da katıldığı Amerika ile Çin arasındaki

rekabetin hedefi, Afganistan'ı Pakistan'a düşman, Hindistan'a yakın hale getirmek, bölgeyi sömürgeci rekabetin arenasına dönüştürmek ve ekonomik projelerin siyasi hegemonya ve ümmetin kaynaklarını kontrol etmek için araçlar haline getirilmesini sağlamaktır.

Bu nedenle Afganistan-Pakistan krizini çözmek için bu hükümetlerin kısa ve uzun vadeli toplantıları, bu sorunu asla çözemeyecektir. ABD'nin bölgedeki politikası Pakistan ile Afganistan arasında gerginlik yaratmaya dayandığı, Pakistan ordusunun içinde, "terörle mücadele" veya "Taliban'a baskı yapma" bahanesiyle Amerika'ya baskı yapan belli bir çevre iktidarda kaldığı, bölgedeki silahlı gruplar varlığını sürdürüp hükümetlerin baskıcı ve laik politikalarına direndiği, bu bölgede sözde Durand Hattı varlığını sürdürdüğü ve ulusal hükümetler, dar ve mezhepçi çıkarlarına dayalı olarak birbirlerine karşı siyaset yapmaya devam ettikleri sürece, bu sorun asla çözülemeyecektir.

Ancak krizin kökü jeopolitik manevralarla sınırlı olmayıp, aksine vatancılık ve milliyetçilik temelinde ümmeti yapay devletlere ve sınırlara bölmeyi temsil eden fikri ve siyasi hastalıktan kaynaklanıyor. Afganistan ve Pakistan'daki Müslümanlar kimliklerini sömürgeci ulusal sınırlar temelinde tanımladıkları, tek bir ümmet olarak İslami kimliklerini görmezden geldikleri ve bölgedeki sömürgecilerin ellerini koparmadıkları sürece, hiçbir anlaşma uzun ömürlü olmayacaktır. Bu iki ülkenin fikri, siyasi ve coğrafi birliğinin, ulus devletin geçici çıkarları veya sömürgecilerle yapılan anlaşmalar temelinde değil, Allah'a, İslam'a ve Müslümanlara bağlılık temelinde oluşturulması gerekir.

Gerçek çözüm üç temel sütunda yatmaktadır:

Birincisi: Sömürgeci güçlere olan bağlılığın tamamen kesilmesi ve onlarla ekonomik, askeri ve istihbarat işbirliğinin durdurulması.

İkincisi: Bölgesel ekonominin, ümmetin kaynakların yönetimi ve bağımsız altyapının geliştirilmesi temelinde yeniden inşa edilmesi.

Üçüncüsü: Milliyetçiliği ortadan kaldırmak ve tek bir ümmet bilincini yeniden canlandırmak için fikri, siyasi ve askeri seferberlik.

Seçkinlerin, alimlerin, partilerin ve kurumların, siyaseti İslam temelinde yeniden tesis etme çabalarının odağı haline gelmesi gerekmektedir. Bu sütunları bir araya getiren tek çerçeve, İslam şeriatına ve ümmetin birliğine dayanan, yapay sınırları ortadan kaldıran ve sömürgeci projelerin devletler arasındaki bağımlılık yapısı üzerindeki hegemonyasını dayatmasına izin vermeyen siyasi bir sistemdir. Bölgeyi sömürgecinin pençesinden kurtarmanın ve ümmetin egemenliğini yeniden tesis etmenin gerçek yolu, Raşidi Hilafeti kurmaktır ve bu yol fedakarlığı, bilinçli olmayı ve siyasi iradeyi gerektirir; kurtuluşun başka bir yolu yoktur.

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Yusuf Arslan - Afganistan